

som nogle af de nyere materialer (f. eks. Freundt) for, at det illegale abortklientel rummer en overvægt af kvinder med mere personlig motivation for abort — netop disse kvinders bestemte overbevisning om ikke at ville gennemføre svangerskabet henviser dem til ikke at udsætte sig for overtalelsesforsøg og gå direkte til en illegal afbrydelse. En effektiv mindskning af de illegale aborter vil derfor først opnås, når de personligt motiverede medinddrages under indikationerne.“

2. Lise Freundts undersøgelse, der i hovedtræk er refereret i Seksualoplysningsudvalgets Betænkning I (Nr. 484/1968) side 83-89, er i sin helhed optrykt som bilag 9 i Seksualoplysningsudvalgets Betænkning II (Nr. 532/1969) side 137-214.

Formålet med denne undersøgelse var at sammenligne det legale og det illegale abortklientel med henblik på forskellig motivering for ønsket om abort og betydningen af medicinske og sociale forskelle. Endvidere var det formålet at søge oplyst, i hvilket omfang de pågældende havde henvendt sig til mødrehjælpen, og i benægtende fald begrundelsen herfor. Man søgte tillige oplyst, om udvidet vejledning kunne have hindret svangerskab, og om hjælpeforanstaltninger eventuelt kunne have afholdt den pågældende fra abort. Undersøgelsen, der bygger på éngangsinterviews med 304 kvinder, fandt sted i tiden fra april 1963 til april 1964.

Relationen mellem legale og illegale aborter er behandlet i undersøgelsens kapitel 20 (Betænkning II side 201). Resultatet af dette punkt i undersøgelsen fremgår af følgende udtalelse:

„... Derimod har man kunnet udspørge de kvinder, der har fået foretaget legal abort, om hvad udfaldet af graviditeten ville være blevet, hvis der ikke var fundet indikation for lovlig svangerskabsafbrydelse, og man har kunnet få oplysninger om, hvor mange af kvinderne i den illegale gruppe der har ansøgt om legal abort i aktuelle graviditet. Med hensyn til det første spørgsmål kunne 4 patienter ikke med sikkerhed udtale sig om, hvad der ville være sket ved et eventuelt afslag. 16, sva-

rende til 22 pct., hævdede, at de selv ville have sørget for afbrydelsen, medens 54 (74 pct.) angav, at de ville have gennemført graviditeten.

Med hensyn til det andet spørgsmål oplyste 13 af 132 kvinder i den illegale gruppe, at de havde søgt om legal abort. 11 havde fået afslag, medens sagen i 2 tilfælde endnu var uafgjort. Begge disse kvinder regnede imidlertid med et negativt udfald af sagen. Som det vil være fremgået, har ikke så få af de kvinder, der nu har gennemgået en illegal abort, tidligere fået svangerskabet afbrudt på lovlig vis. Ingen af disse patienter henvendte sig imidlertid i mødrehjælpen i aktuelle graviditet. Årsagen hertil synes ret ofte at være den udbredte misforståelse, at man ikke 2 gange kan få foretaget en legal abort.

Spørgsmålet om, hvor mange af kvinderne fra den illegale gruppe der opfylder lovens betingelser for afbrydelse, har man forsøgt at vurdere. Forfatteren mener, at 5 af patienterne i den illegale gruppe uden al tvivl ville være blevet indstillet til legal abort, hvis de havde henvendt sig på rette sted desangående. I 10 tilfælde mener man, der ville have været tvivl om afgørelsen. Tilbage bliver imidlertid 117, svarende til 90 pct. af patienterne i den illegale gruppe, der efter forfatterens skøn ikke opfylder lovens betingelser for abort.

Der henvises endvidere til vedhæftede fotokopi af undersøgelsens kapitel 23 om abortmotiver.

3. Justitsministeriet er ikke bekendt med andre undersøgelser, der kan tjene til belysning af udvalgets spørgsmål.

Lise Freundts undersøgelse af forholdet mellem legale og illegale aborter er, som det fremgår af den ovenfor under 2 citerede udtalelse, foretaget på grundlag af indikationerne i den gældende lov om foranstaltninger i anledning af svangerskab. Efter justitsministeriets opfattelse synes der ikke med blot nogen sikkerhed på grundlag af dette materiale at kunne foretages beregninger af, i hvilket omfang antallet af illegale aborter vil falde, hvis justitsministeriets lovforslag gennemføres i den foreliggende skikkelse.